

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/31/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223219
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6112223219.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 29. 10. 2013, č. k.: 14C/236/2012-80, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými návrh navrhovateľa zamietol, odporcovi náhradu trov konania nepriznal a zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým navrhovateľovi nepriznal trovy konania, **z r u š u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol, navrhovateľovi a odporcovi náhradu trov konania nepriznal, návrh navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti navrhovateľa zamietol.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ sa návrhmi zapísanými pod spisové značky 14C/236/2012, 14C/246/2012, 14C/249/2012, 14C/250/2012 a 14C/251/2012 domáhal zaplatenia z titulu zodpovednosti štátu náhrady škody vo výške 625,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1668,82 Eur, ktorá bola spôsobená pri výkone verejnej moci. V návrhoch navrhovateľ uviedol, že škoda mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom tým, že Okresný súd Banská Bystrica v jednotlivých exekučných konaniach týkajúcich sa povinných osôb I. W., P. O., T. W., G. W. a J. L., do 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora nerozhodol o zamietnutí tejto žiadosti. V návrhoch uviedol, že súd uznesením zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia až po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti. Navrhovateľ sa pojednávania dňa 29. 10. 2013 nezúčastnil, hoci predvolanie na pojednávanie prevzal riadne a načas dňa 18. 09. 2013. Až po pojednávaní podaním 24. 10. 2013, ktoré súdu došlo 12. 11. 2013, požiadal o odročenie pojednávania a prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ním podanej ústavnej sťažnosti o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Odporca žiadal návrhy navrhovateľa zamietnuť. Poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré sa menilo, pretože na začiatku ustanovená 15-dňová lehota bola výraznou prekážkou

toho, aby súd mohol objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie v prípade ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. V takom prípade neplatila zákonom stanovená lehota 15 dní.

Zdôraznil, že súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa a či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. O námietke zaujatosti vznesenej proti zákonnej sudkyňi Mgr. Vlaste Huljakovej, ktorej veci navrhovateľa napadli, vo veci 14C/236/2012 rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením 15NcC/296/2012-8 zo dňa 10. 10. 2012, vo veci 14C/246/2012 rozhodol odvolací súd uznesením 17NcC/310/2012-8 dňa 12. 10. 2012, vo veci 14C/249/2012 rozhodol odvolací súd uznesením 43NcC/422/2012-8 dňa 11. 10. 2012, vo veci 14C/250/2012 rozhodol odvolací súd uznesením 14NcC/306/2012-8 dňa 11. 10. 2012 a vo veci 14C/251/2012 rozhodol odvolací súd uznesením 14NcC/306/2012-8 dňa 11. 10. 2012 tak, že zákonná sudkyňa Mgr. Vlasta Huljaková v týchto veciach nie je vylúčená z prejednávania a rozhodnutia.

Uznesením 14C/236/2012-63 zo dňa 09. 09. 2013 okresný súd veci vedené u jeho súdu pod spisovými značkami 14C/236/2012, 14C/246/2012 a 14C/249/2012, 14C/250/2012, 14C/251/2012 spojil na spoločné konanie, ktoré sa bude viesť pod spisovú značku 14C/236/2012.

Okresný súd vo veci rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania podľa § 101 ods.2 O. s. p., pričom vykonal dokazovanie spismi tamjšieho súdu 4Er/1719/2011, 4Er/2087/2010, 5Er/574/2010, 2Er/1829/2010, 2Er/2085/2010. Mal preukázané, že navrhovateľ ako oprávnený podal návrhy na vykonanie exekúcie proti konkrétnym povinným osobám. Vo všetkých exekučných konaniach konštatoval, že súd rozhodol o žiadosti exekútora o vydanie poverenia do 15 dní od doručenia jeho žiadosti. Vo všetkých prípadoch boli predložené ako exekučný titul rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu Bratislava.

Pri rozhodovaní súd vychádzal z § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Dospel k záveru, že tvrdenie navrhovateľa o tom, že okresný súd v exekučných konaniach v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote nezamietol žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia, nie je pravdivé, Pretože vo všetkých exekučných konaniach lehota bola dodržaná. Poukázal na to, že pre vznik zodpovednosti za škodu musia byť splnené zákonom stanovené predpoklady v zmysle zákona číslo 514/2003 Z. z. Vo všetkých konaniach nebol splnený predpoklad porušenia právnej povinnosti - nesprávny úradný postup súdu, preto nebol daný vznik zodpovednosti odporcu za škodu navrhovateľovi. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p.

Rozhodnutie, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 109 ods. 2 a § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. s tým, že o námietke zaujatosti bolo rozhodnuté Krajským súdom v Banskej Bystrici, ako súdom nadriadeným, podľa § 16 ods. 1 O. s. p., pričom zákonná sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania týchto vecí, pretože nebola zákonnou sudkyňou v exekučných veciach. Keďže o námietke navrhovateľa bolo zákonným postupom rozhodnuté, súd nevidel dôvod na prerušenie konania.

Proti rozsudku okresného súdu podal navrhovateľ včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Vyjadril názor, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Trval na osobnej účasti jeho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd nemohol rozhodnúť vo veci samej, pretože v čase rozhodnutia nebolo ešte právoplatné uznesenie o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponujú s časovými úsekmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie v jeho neprítomnosti a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Namietal, že odporca sa vo veci nevyjadril napriek výzve súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu podľa § 114 ods. 3 O. s. p., preto mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153 b O. s. p.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal vyčíslenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučných konaniach tvrdeným nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty a súčasne preskúmaním vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) v rozpore so zákonom (v jednotlivých spojených veciach). Navrhovateľ navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu. Priamo v návrhu na začatie konania vzniesol navrhovateľ námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej riadne rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil návrh navrhovateľa odporcovi na vyjadrenie, obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania, okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O. s. p. Vyjadrenie odporcu k návrhu riadne doručil navrhovateľovi prostredníctvom pošty. K spisu okresného súdu je pripojený v napadnutom rozsudku uvedený konkrétny exekučný spis ohľadne exekučného konania, v ktorom mala byť navrhovateľovi podľa návrhu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda.

Okresný súd na prejednanie veci samej nariadil pojednávanie na deň 29. 10. 2013, na ktoré sa zástupca navrhovateľa nedostavil, hoci doručenie predvolania mal riadne vykázané, z pojednávania sa neospravedlnil. Návrh na zrušenie pojednávania súdu doručil až po pojednávaní, ako to konštatuje okresný súd vo svojom rozhodnutí.

Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky navrhovateľa ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu, pričom sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. na ne v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody navrhovateľa odvolací súd dodáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a súčasne vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu považuje aj odvolací súd v celom rozsahu za správny, pretože navrhovateľ nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa viazaný (§ 212 ods. 1 O. s. p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolacia námietka navrhovateľa, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil navrhovateľ na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojim nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31. 05. 2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo

sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012). O navrhovateľom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd (uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici vyššie uvedené) súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevytlúčil.

Odvolačia námietka navrhovateľa, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti a vykonaním dokazovania exekučným spisom v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu. O námietke zaujatosti sudcov okresného súdu vznesenej navrhovateľom nadriadený súd riadne rozhodol. Nesúhlas navrhovateľa s rozhodnutím nadriadeného súdu nie je dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania, pretože navrhovateľovi zostáva zachovaný odvolací dôvod spočívajúci v tvrdení, že rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.). Zo spisu okresného súdu vyplýva, že navrhovateľovi bolo riadne doručené aj vyjadrenie odporcu k návrhu. K odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd sa oboznámil s exekučnými spismi, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania s tým, že navrhovateľ bol účastníkom uvedených exekučných konaní a teda obsah exekučných spisov z hľadiska tvrdených skutočností o dobe od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia exekučného súdu o jej zamietnutí mu bol nepochybne známy, pretože z exekučných spisov vyplýva, že všetky rozhodnutia boli navrhovateľovi riadne doručené. Odvolací súd v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť postup súdu, ktorým znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. dáva súdu možnosť prejednať vec aj v neprítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu. Môže tak urobiť, ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Občiansky súdny poriadok bližšie nekonkretizuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, ktorý bráni súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Takýto dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada o jeho odročenie, sa musí vzhľadom na prekážku, ktorá mu v tom bráni, vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Pritom môže ísť nielen o udalosti majúce objektívnu povahu (nezávisle od vôle účastníka), ale aj okolnosti spôsobené samotným účastníkom alebo ním inak zavinené, ak ich možno v danej situácii najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a na pomery účastníka považovať za dôležité.

Podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O. s. p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa prejednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom účastníka konania, a to v každom štádiu procesného postupu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon však bližšie nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni súdu prejednať vec v neprítomnosti účastníka.

Navrhovateľ pred pojednávaním vo veci žiadal zrušiť pojednávanie, čo prvostupňový súd nepovažoval za závažný dôvod pre odročenie pojednávania aj vzhľadom na obsah svojho odôvodnenia uznesenia, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania. Pretože odvolací súd toto uznesenie potvrdil ako správne, námietka navrhovateľa ohľadom odňatia konať pred súdom je neopodstatnená. Zároveň odvolací súd dodáva, že o ústavných sťažnostiach navrhovateľa rozhodol Ústavný súd SR v stovkách (tisíckach) rozhodnutí, ktorými sťažnosti navrhovateľa odmietol, pričom zaujal principiálne názory napr. napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 či mutatis mutandis sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013, preto okresný súd dospel k správne názoru, že neexistuje dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., pretože neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci.

Navrhovateľ v odvolaní presvedčivo nespochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď namietal len procesnú stránku veci. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu (v návrhu na začatie konania, nie v odvolaní) spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty.

Okrem toho, že navrhovateľ nesprávne usúdil, že súd nerozhodol v 15 dňovej lehote, súdna prax sa ustálila na závere, že lehota pätnásť dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 zo dňa 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 zo dňa 13.02.2013).

Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, prvostupňový súd nebol viazaný 15 dňovou lehotou, pretože táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), keďže takýto právny stav platí od 01. 06. 2010, a to aj vzhľadom na námietku navrhovateľa uvedenú v návrhu na začatie konania, pretože jeho výklad súd považuje za zužujúci a účelový, pretože je v rozpore s účelom novely Exekučného poriadku a záväzkami Slovenskej republiky po vstupe do EÚ vo vzťahu k ochrane spotrebiteľov.

Odvolací súd v zhode s prvostupňovým súdom konštatuje, že vo všetkých exekučných veciach súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol v zákonom stanovenej lehote, preto uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní). Odvolací súd podotýka, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré navrhovateľ iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013).

Za nesprávny úradný postup exekučného súdu nie je možné považovať ani to, že po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku pristúpil exekučný súd k riešeniu otázky, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozhodcovský rozsudok, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný už v tomto štádiu konania z vlastnej iniciatívy riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, keď týmto postupom nedochádza k preskúmaniu vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), ale len k posúdeniu, či predložený exekučný titul je v súlade so zákonom; ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, je povinný z toho

vyvodit' všetky právne dôsledky tak, aby zmluvná strana (spotrebiteľ) nebola neplatnou rozhodcovskou zmluvou viazaná, t.j. exekučný súd je povinný žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 46/2012, sp. zn. 3MCdo/11/2010 zo dňa 26.09.2011 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 47/2012, sp. zn. 6Cdo/105/2011 zo dňa 10.10.2012 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 66/2013 a sp. zn. 5Cdo/230/2011 zo dňa 18.09.2012 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 68/2013, ale aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/15/2012 zo dňa 22.05.2013, sp. zn. 2Cdo/239/2012 zo dňa 30.04.2013, sp. zn. 4Cdo/88/2013 zo dňa 24.10.2013, sp. zn. 5MCdo/25/2012 zo dňa 12.06.2013, sp. zn. 7Cdo/235/2012 zo dňa 12.06.2013 a mnohé iné; pozri aj uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/381/2012 zo dňa 22.08.2012, sp. zn. II.ÚS/545/2010 zo dňa 09.12.2010 a sp. zn. IV.ÚS/60/2011 zo dňa 03.03.2011 ako aj uznesenie Súdneho dvora Európskej únie vo veci zn. C-76/2010 Pohotovosť, s.r.o. proti N. W. zo dňa 16.11.2010). Od tohto záveru nie je žiadny dôvod odkloniť sa ani v prejednávanej veci.

Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t. j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje navrhovateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Za dôvodnú nepovažoval ani námietku, že súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, pretože odporca sa k návrhu riadne vyjadril, svoju neúčasť na pojednávaní riadne ospravedlnil, pričom ust. § 153b O. s. p. upravuje možnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie pri splnení všetkých predpokladaných podmienok, nie však povinnosť. Okresný súd správne rozhodol, ak návrh na prerušenie konania zamietol, pretože nebolo preukázané vedenie takého konania, ktoré by podľa názoru súdu rozhodujúceho o návrhu na prerušenie konania mohlo podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. ovplyvniť rozhodnutie súdu o náhrade škody a nemajetkovej ujmy. K námietkam navrhovateľa, že napriek rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu nadriadeného, o tom, či je a ktorý sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci, musí okresný súd prerušiť konanie vo veci samej do rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, dal prvostupňový súd dostačujúcu odpoveď. Odvolací súd okrem prvostupňovým súdom citovaných rozhodnutí poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo/727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevylučuje z prejednávania a rozhodovania veci o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť žalobcovi spôsobená škoda. Nie je dôvodná námietka navrhovateľa, že prvostupňový súd v dôvodoch rozhodnutia nerozvedol svoje úvahy, ktoré ho viedli k zamietnutiu návrhu na prerušenie konania, pretože tieto v rozhodnutí stručne, zrozumiteľne uviedol.

V danej veci nebol dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p., pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to vyplýva z uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky v skutkovo a právne totožnej veci napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 06. 02. 2013, I. ÚS 92/2013 z 13. 02. 2013, ktorými sťažnosti obchodnej spoločnosti Pohotovosť, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorými rozhodol tak, že nevylúčil všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania veci na návrh navrhovateľa odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Odvolací súd dodáva, že o ústavných sťažnostiach navrhovateľa rozhodol Ústavný súd SR v stovkách (tisíckach) rozhodnutí, ktorými sťažnosti navrhovateľa odmietol, pričom zaujal principiálne názory napr. napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29.

mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 či mutatis mutandis sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013, preto okresný súd dospel k správne mu názoru, že neexistuje dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., pretože neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci.

Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd nepovažoval žiadne odvolacie námietky navrhovateľa za dôvodné a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil, okrem výroku, ktorým rozhodol, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva. V občianskom súdnom konaní v zmysle ust. § 140 O. s. p. si každý účastník platí trovy konania sám. Ust. § 142 a nasl. O. s. p. upravujú náhradu týchto trov, pričom základnou podmienkou je úspešnosť vo veci, teda len úspešný účastník má právo na ich náhradu. Neúspešný účastník takýto nárok nemá. Súd môže náhradu trov konania priznať úspešnému účastníkovi iba v prípade, ak podľa § 151 ods. 1 O. s. p. podá návrh na ich náhradu. V zmysle ust. § 155 ods. 1 O. s. p. súd vo výroku rozhodne o povinnosti na náhradu trov konania. Ak by aj neúspešný účastník podal návrh na náhradu trov konania, súd o ňom nerozhoduje, pretože povinnosť platiť trovy konania môže vzniknúť podľa zásady úspechu vo veci len neúspešnému účastníkovi, čomu zodpovedá aj znenie ust. § 151 ods. 1 O. s. p., ktorým súd rozhoduje o povinnosti nahradiť trovy konania na základe návrhu, nie o práve na ich náhradu. Z týchto dôvodov tento výrok odvolací súd zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. i) O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 O. s. p., keď odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko návrh na náhradu trov odvolacieho konania nepodal.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.